

A TALÁLKOZÓ JELLEMZŐI

A tudományos tanácskozás tárgyköre:

Magyarságunk forrása régen és ma

Témacsoportok:

1. *Az egyetemes és a korai magyar történelem összefüggései.*
2. *A magyar nyelv: beszéd és írás.*
3. *A magyar jelképrendszer.*
4. *A magyar társadalmi és állami szervezőelv.*
5. *A magyar ó- és középkor helyszínei.*
6. *Hivatásunk és küldetésünk.*

Védnök:

Szentgyörgyvölgyi Gábor képviselő, testvérvárosi tanácsnok,
Emberi Jogi, Nemzetiségi, Egyházügyi és Kulturális Bizottság elnöke

A tanácskozás formája:

Az előadók tekintetében zártkörű meghívásos tudományos ülészek
25 perces előadásokkal (kérdések és vita ezen idő terhére).
Előzetes dolgozatokkal igyekeztünk kijelölni a meghirdetett tárgykört és meg-
szabni rendezvényünk alapgondolatát.

Előzetes megfontolásaink:

Tudományos tanácskozásunk címe *Magyarságunk forrása régen és ma*, mert ez magában foglalja nemcsak külső testi megjelenésünket, hanem a lényegünket adó néplélek és műveltség jelentőségét, s az ebből fakadókat, azaz történelmünket a maga megtörtént valóságában.

A nyelvben és írásban megőrzött, megjelenő magyar tartalmakat, kézműves eljárásokat, a mezőgazdaság és állattenyésztés dolgait, sajátosságait, a viseletet jeldí-
szeivel, ez utóbbiakat minden más tárgyon és összefüggésben a csillagismerettel,
mint tájékozódási jelenséggel. Sorolható persze még több terület is.

Térjünk rá a magyar műveltségből fakadóakra. Ez szellemi értékelést jelent, vagy annak hiányát, torzulását. Amíg a magyar volt az egyetemes, mert egyetemes volt a magyar, nem volt gond, hanem csak azt követően. Egyetemességen a kőkorszakok

vívmányait értve, az újkőkorszak ős- és középső kőkori gyökereivel együtt. Ezeknek a szellemi kiegyenlítődésére szokták az ősnyelv kifejezést használni, de inkább a gondolkodás közel azonosságára kell utalni Föld-szerte, ahol akkor lakni lehetett, amerre sorra elterjedtek. Ezeket az öröklődéstan segítségével is lehet már kutatni, nemcsak a régészetével, bár ez is kapott sok jó segédeszközt.

Az eddigieket összefüggésükben szükséges vizsgálni és részleteikben bemutatni. Még mindig a műveltségünkből fakadóknál járunk. Sőt, most jön – sajnos – a „java”, mert eljött az a kor, miután az egyetemes – nekünk magyar – nem maradt általános, azaz a mindenkinek jó már nem terjedhetett ki minden egyes emberre. Ki lett mutatva, hogy ez valójában miben gyökerezik, van-e benne a déli területek kiszáradásának és a nép északra özönlésének köze, ahogy az utolsó jégkorszak felmelegedése más következményeinek. Bár nincs, de a kettős társadalom létrejöttét éghajlati tényezők annyiban elősegítették, hogy a letelepedett társadalom mezőgazdaságra átállásával, az újkőkor társadalmi helyzete lehetővé tette a nagyobb területekre kiterjedő emberi együttműködést, majd a fémkorban ennek hódító változatát, a korábbi együttesség megszüntetését – évezredekkel a würm fölmelegedését követően, a kurgán időszak és a harci balta megjelenésével.

Mindez kettős társadalmat hozott létre végül, győztesekkel és vesztesekkel, hódítókkal és leigázottakkal, föl- és alárendelt társadalmi tagokkal. De ami nem vált kizárólagossá, hogy nyoma se maradjon más szervezési rendnek, mert túl erős volt az addigi rend, így új együttélési formák jöttek létre Eurázsia nagy részét meghódítva. Ebben a Kárpátok körében és keleti oldalán élők élen jártak. Akár már ide is köthetjük kulturális előnyeinket. A nagy népesség, népszaporulat, a bő élelem, ami rendelkezésre állt, valamint a tudás, ami a kézművességet és fémművességet, utóbbi esetében főként a fegyvergyártást jelentette. Aztán majd ellenállt már fegyveresen is, érdekeit védve, kiképezve magát a vár- és honvédelemre.

Eközben magunkat mindig magyar módra, azaz tudatosan szerveztük társadalommá. Nem erőszakkal, hanem egyenrangú tagokkal. Hódítóink nagy része rendre beolvadt, magyarrá vált, bár különböző nevek alatt, mert a nevet nem a nép, hanem a vezető réteg adta. Ezért nem szabad a kutatáson eluralkodnia a gépies szemléletnek, a ma igen újszerű, drága és lenyűgöző eszközhasználatból fakadó eredmények önjáróvá tételének. Azaz nemcsak a társadalom egy szeletének a vizsgálatát kell elvégezni, hanem teljességéét, ami még igen sok munka lesz.

Sok korábbi sejtés beigazolódik, ha megfelelően állunk hozzá, feltevésnek tekintve a kevéssé kidolgozott, illetve bizonyított tételeket is. Ebben sok-sok jó magyar kutatóelőd eredményeire lehet támaszkodni, mégha azok nem is állják ki a szigorú kritikát. De nem zörög a haraszt, ha a szél nem fújja, azaz figyelembe kell venni, hogy történelmünk nem a szabad kutatás tükrében fogalmazódott meg úgy, ahogy ismerjük, hanem tőlünk idegen birodalmi érdek, hatalmi szempont szerint. Ezért lehetnek benne olyan alapvetések, amelyek inkább a földtani vetődésekre hasonlóan elcsúsztak a valóságtól, de megfelelő nyitott szemlélettel ki lehet igazítani vagy pótolni őket. Módszertani kiindulásunk tehát mindenképpen az legyen, hogy

nem adjuk fel elődeink szemléletét, törekvését az igaz magyar történelem elérésére. Ekkor pedig a Kárpát-medencei fejleményekhez kötődve használhatókká válnak, sőt pótolhatatlanná azok a szerencsésen megőrzött adatok, amelyeket eddig félreértelmeztek, vagy jelentőségüket fel nem ismerve mellőztek. Ilyen lehet egyrészt a földművelés társadalmat alakító erejének a megfelelő figyelembe vétele, a hátszág jelentőségének mérlegelése, másrészt az eddig a hamis időrend miatt nagy távolságokra helyezett történelmi fejleményeknek sokkal inkább a mi múltunkat is elődeinkben befolyásoló tényezőként való figyelembevétel. Eben vezérgondolatunk lehetne két helytállóan látszó kritika:

1. Napjaink „genetikai örülete” közepette igen időszerű lett, hogy ugyan a szkíták, szarmaták belakták szinte egész Euráziát, a hunok úgyszintén, a magyarok szintúgy, a kunok is a Kárpát-medencétől az Urálig uralkodtak, és ők állítólag mind mi voltunk, mind magyarok voltak. „Merjünk nagyok lenni!” – mikor még a Kárpát-medencét sem tudtuk igazából soha belakni.

*2. A világbirodalmi uralmat még szolgáló történelemhamisítás máig úgy tekint Magyarországra, Kazahsztánra, Mongóliára, mint akik rabolták saját hazájukat, és minden „sztyeppei nép” önképét kétségbe vonják, mintha azok maguk nem volnának illetékesek saját múltjuk tekintetében, csakis ők. A „sztyeppei stílusban” készült ékszerek régészeti feltárása kapcsán a gazdag szíták, szarmaták, hunok, stb. rablott kincseiről fantáziálnak. De csak képzeljük el, amint a zsákmánynépek eleve sztyeppei stílusban készítenek ékszereket, hogy legyen mit a szkítáknak, hunoknak stb. rablásra felajánlaniuk. Vagy, hogyan történt? Szkita stílusban idegen ékszerész-rabszolgákat dolgoztattak a barbárok? Az, hogy ezek a hatalmak a nagyállattartó életmódjuk miatt voltak gazdagok, eszükbe se jut. Hogy téli szálláshelyeik és temetkezési helyeik védhető hegyekben voltak, ahol az aranymosás, aranybányászat történt, eszükbe nem jutna. Vagy, hogy a földműveseket megvédve szervezték, szolgálták őket, akik cserébe a saját terményükkel, termékükkel adóztak nekik. Számoljunk: egy tömény 10 000 lovaskatonából állt és minden család egy katonát adott a töménybe. Egy családot kb. tíz ember alkotott. Egy tömény kiállítója tehát százezer ember. Egy lovas-katona legalább három hátassal és hat-hét máhászlóval ment hadba. Vagyis egy tömény kb. 100 000 lóval ment hadba. Ez szokszázezres ménest feltételez. Ha lóból sok százezret tartott egyetlen ilyen szervezeti egység (a törzs fogalmát késői időkre is alkalmazzák, amikor már nem léteztek törzsek), marhából annak legalább a háromszorosát, millió feletti marhaállományról beszélünk. A marha és a vagyon (arany) a magyar nyelvben régen azonos értelemmel bírt. Ahány marhád van, annyi aranyad van. Sok marha, sok arany. Ilyen egyszerű. A rablónépek elmélete elvetendő fajgyűlölő agyrém. S ha az öröklődéstan (genetika) a „sztyeppei népek” között képes pontos összefüggéshálózatot megmutatni, legyen az **bármilyen vékony szál**, foglalkozni kell vele, mert a műveltség terjesztésnek ők lehettek az irányítói, azaz kevesen, így áthidalva az eltelt igen nagy időt, valamint az irdatlan távolságokat.*

Ne essünk tovább áldozatul az ilyen ellentmondásnak, ahogy áldozatul esett a magyar múlt egésze a történelemhamisításnak köszönhetően. Aminek lényege, hogy

az írott történelem időszakának körülményeit vetítették vissza a távoli múltba, a viszonylag késő társadalmi viszonyok szerint értelmezték az ősök életét, műveltségét, történetét – a múltat, mint olyat, azaz koruk érdekeltségei szerint. Ezért a modern kori régészeti feltárások bár gyakran ellentmondanak az addigi történelemszemléletnek (lásd pl. a bugaci katedrális leleteit), mégsem történik áttörés a valósághoz közelítő értelmezés felé. Ebben a fő akadály éppen a hamis szemlélet, amely eltúloz bizonyos érdemeket és semmibe vesz jelentős értékeket. Miközben ráadásnak még mai politikai tényezők is ráteszik a névjegyüket, hogy ne sérüljön a nekik megfelelő uralmi háttér, hős kultusz.

Nem minden hamis tehát, amit régen leírtak, és a régészet, a műveltségek, valamint a népi hagyományok, az embertan – és immár a genetika – adatainak együttes értelmezésével lehet a régmúlt eseményeit, társadalmi alakulatait, azok változását és életét a valósághoz legközelebbi mértékben értelmezni. Ez a feladatunk. Ez tehát sokkal sokrétűbb munkát jelent, mint ahogy eddig a történelemvizsgálat folyt. Ki kell lépni az eddigi haszoncél szolgáló – mondai – mederből, a múltat időszakonként a fő- és mellékszereplő népek és hatalmak szerint tüzetes vizsgálatba venni. A helyszíneket nemcsak átkutatni, hanem a távhatásokat, távkapcsolatokat megerősíteni vagy cáfolni az értintett korszak sajátosságainak megfelelően. Nehogy árnyék-bokszolást végezzünk, vagy vakon menjünk el jelentős események, tényezők mellett. Ugyanez vonatkozik az eszmei elköteleződés és a szellemi irányok kijelölésére. Ha a kettős társadalom rémségeivel nemcsak az ó- és középkorban találkozunk, hanem akár még ma is, akkor jó tudnunk, hogyan mentettük meg magunkat korábbi időkben. Legyen lelki erőnk megújítanunk magunkat, felismerve, hogyan lehetünk ismét egyetemesekek.

ELŐZETES DOLGOZATOK

